:ND

אבל יותרת ושתי כליות דלא כתיבז בגופיה

אימא לא קא משמע לן: אמר ליה רב הונא

בריה דרב נתן לרב פפא והא תנא 🗷 פר

יוה"כ לכל מה שאמר בו בענין קאמר תנאי היא

תנא דבי רב מרבי הכי תנא דבי רבי

ישמעאל לא מרבי הכי תנא דבי רבי ישמעאל

מפני מה נאמרו יותרת ושתי כליות בפר כהן

משיח ולא נאמרו בפר העלם דבר של צבור

משל למלך בשר ודם שזעם על אוהבו

ומיעט בסרחונו מפני חיבתו ותנא דבי רבי

ישמעאל מפני מה נאמרה יפרוכת הקדש

בפר כהן משיח יולא נאמר בפר העלם דבר

של צבור משל למלך בשר ודם שסרחה

עליו מדינה אם מיעומה סרחה פמליא שלו

מתקיימת אם רובה סרחה אין פמליא שלו

מתקיימת: לפיכך אם נתן כולן כתיקנן כו': תנן התם יפיגל בקומץ ולא בלבונה בלבונה

ולא בקומץ רבי מאיר אומר פיגול וחייבין עליו

כרת וחכמים אומרים אין בו כרת עד שיפגל

בכל המתיר א"ר שמעון בן לקיש לא תימא

מעמא דר' מאיר דקסבר יומפגלין בחצי מתיר

אלא הכא במאי עסקינן כגון שנתן את הקומץ במחשבה והלבונה בשתיקה קסבר כל

העושה על דעת ראשונה הוא עושה ממאי

מדקתני לפיכך אם נתן כולן כתיקנן ואחת

שלא כתיקנה פסול ואין בו כרת הא אחת

שלא כתיקנה וכולן כתיקנן פיגול מני אילימא

רבנן הא אמרי רבנן אין מפגלין בחצי מתיר

אלא רבי מאיר ואי מעמא דרבי מאיר משום

דמפגלין בחצי מתיר הוא אפילו כדקתני

נמים לאו משום דקסבר 9 כל העושה על

דעת ראשונה הוא עושה אמר רבי שמואל

בר יצחק לעולם רבנן היא ומאי כתיקנן כתיקנן

לפיגול והא מדקתני לפיכך אם נתן כולן

כתיקנן ואחת שלא כתיקנן ח פסול ואין בו כרת

מכלל דתיקנה להכשירה הוא דאתא אמר

רבא מאי שלא כתיקנה חוץ למקומו רב

אשי אמר שלא לשמו מכלל דכי לא עביד לה

חוץ למקומו ושלא לשמו מחייב איידי דתנא

רישא פיגול וחייבין עליו כרת תנא נמי סיפא

פסול ואין בו כרת: מיתיביי במה דברים

אמורים ברמים הניתנין על מזכח החיצון

נר מצוה

בג א מיי׳ פרק ט״ז מהלכות פסה״מ הלכה ז:

תורה אור השלם

וְטְבֵל הַכֹּהַן אֶת אֶצְבְּעוֹ בָּדְם וְהוְה מון הַדְּם שָׁבֵע בְּעָמִים לְפְנֵי יְהֹוֶה אֶת פְּנֵי בְּלְכֶת הַּלְּדָשׁ: וויקרא ד, ו

מוסף רש"י

תנא דבי רב. קרי לברייתה קמייתה ששנויה בתורת כהנים . דמקרי ספרא דבי רב לפי שהיה שגור בבית המדרש בפי כולם אבל שגת כנית התדוש בפי כתם חבל ברייתה דר' ישתעהל לה היתה שגורה הלה בפי תלמידיו (חולין 10) פיגל בקומץ. בהקטרת הומד חישב על השירים: עד שיפגל בכל המתיר. וההטרת שיפגל בכל המתיר. והקטלת א' מהן חלי מתיר הוא, דאיכא נמי הקטלת חבירו (מנחות מה.) כל העושה. סמס (שבת צא.):

שימה מקובצת אבל יותרת ושתי כליות כו'. וא"ת והא דרשינן לפר זה פר העלם למהוי כמאן דכתיב בגופיה, וי"ל דנהי דהוי כמאי דכחיב בגופיה לענין לנה דיהי כנוחי לכויב בגופים מערן דלא הוי היקש מן ההיקש מ"מ אמת הוא דלא כתיב בגופיה בהדיא, מידי דהוי לאידך תנא דנפיק ליה מכאשר יורם באם אינו ענין כו' למהוי כמאי דכתיב בגופיה דלא להוי היקש מן הסיקש ואעפ"כ חשיב ליה לא כתיב בגופיה לענין דלא אתי מהחטאת בגופיה לענין דלא אתי מהחטאת האמור בענין וכדמפורש בתוספות). מיהו מ"מ קשה דהיכי קאמר אבל יותרת ושתי הכליות דלא כתיב בגופיה אימה דלה יליף שעירי ע"ז מפר העלם מהיקשה קמייתה דמטאת, א"כ לפר זה פר העלם למה לי הא כל עיקר לא בא אלא משום יותרת וב' הכליות למהוי כמאי דכתיב יותרת ובי הכניות נתחיי בתחי דכתייב בגופיה לאגמורי לשעירי ע"ז וכיון דסוף סוף לא יליף משום דלא כתיב בגופיה בהדיא א"כ לפר זה פר העלם למה לי, וי"ל דאה"ב קאמר דאי לאו היקשא שניה דחטאתם על שגגתם הו"א כיון דלא כתיב בגופיה לא יליף מהיקשא קמייתא, ולפר זה פר העלם תהיקשה קתיימה, ונפר זה פר הענם לא הוי דרשינן ליה אלא הוי דרשינן לפר זה פר יוה"כ: והא תנא לפר בו'. פ"ה אלמא כו' עד (דברי רבי) בר. פייה חנתח כוי עד קדברי רבין קדבי רב מרבין. ולפי שיטחו לרין לומר דההוא מנא דיליף גם עיכובא מלפר לכל האמור בענין ס"ל כרבי יהודה דחוקה לא נאמרה אלא בדברים הנעשים בכלי לבן לפני בדברים הנעשים בכלי לבן לפני ולפנים הילכך לא יליף עיכובא מחוקה ונפנים הינכך מה יקף עיטבת מחוקה (מדברים) [בדברים] הנעשים בהיכל. וכ"מ מיפוק ליה עיטבא מהיכא דנפקא ליה לרי יהודה דהיינו מכלה מכפר, וי"ל דבההוא לא ס"ל כר"י אלא סבר לה כר"ע דדריט אם כיפר כילה ואיכא למימר אם כיפר מה שקרוי כפרה במקום אחר בחילוניות היינו מתנה אחת הילכך לא שמעינן מיניה עיכובא לכולהו מתנות כדפי בקונטרס לקמן גבי מילתיה דר"ע בפרק איזהו מקומן (דף נכ: מ"מנה" בפרק איזהו מקומן (דף נכ: מ"ה מממשמ זורשון). כך שיטה הקונטרס. וקשה חדא דלא לישחמע בעלמא שום מוא שיאמר דלא ילפיטן עיכובא ביוה" ב כין ממוקה או מוכלה וכיפר. ביוחיים בין מחוקה חו מוכנה וכיפב.

ועוד קשה (דלעיני) מי דחקו לרב

פפא לעיל לאוקמי דרשה דלפר זה

פר יוחייב (ז)לענין את בדם וטבילה

פר יוחייב (ז)לענין את בדם וטבילה

ולא לענין לעכב מחמת הברייתא

שהביא דרייד דריש עיכובא מוכלה

וביפר, וחם בדר אלחני יכול להעתידה

ויונים, וחם בדר אלחני יכול להעתידה

ויוניו לוהד בדלמה יכול להעתידה עדיין לענין לעכב וכאותו תנא שלישי ברין נפנין נפכל וכחומו מנו פל ב דהך ברייתא דלכל האמור בענין דלא דרים עיכובא לא [מחוקה ולא] מוכלה מכפר כדפ״ה. ועוד קשה דלעיל מאותה ברייתא עלמה דלכל נראה לר"י דאדסליק מיניה קאי שאמר רב פפא בסמון לעיל דמהיקשא קמייתא דועשה לפר כאשר עשה לפר החטאת אלו שעירי ע"ו לא נפקא לן יותרת וד' הכליות משום דלח כתיבי בגופיה בהדיח

אבל יותרת ושתי הכליות דלא כתיבן בגופיה אימא לא. תימה הא אמרת לפר מייתי בהו להכי למיהוי כמאן דכתב בגופיה לאגמורי לשעירי עבודת כוכבים ושמא אי לאו הך היקשא דחטאתם על שגגתם לא הוה דרישנא ליה הכי: נהא תנא דרבות פר יוה"ב

לכל האמור בענין קאמר. פירש בקונטרס אלמא כולה מילתא יליף מיניה ואפילו עיכובא ואת אמרת לאת בדם וטבילה גרידא כו וקשה לרב פפא דלעיל דלא פי׳ דאתא לעיכובא ומשני תנאי היא וא"ת ולהאי תנא דיליף עיכובא בהיקשא שבע על טהרו ביוה"כ יו מנא ליה עיכובא דליתנהו בפר העלם ובפר כהן משיח וי"ל דהיא גופיה ילפינן בהיקש מה התם לא חלקת בהזאותיה אף ביוה"כ לא תחלוק (תוספת) ותימה דלעיל הביא הברייתא לסיועיה לרב פפא והשתא פריך מינה ותו מאי פריך על רב פפח דלח מוקי לה לעיכובח אלא כחו עיכובא ביוה"כ מחוקה נפקא או מוכלה מכפר כדפריך לעיל וי"ל במן דפריך הכי לכל לו האמור בענין משמע אפי׳ ליותרת ושתי הכליות משום דכתיב כאשר יורם בפר כהו משיח דאם אינו ענין לגופיה תנהו ענין בפר העלם כדדרשינן בפרק איזהו מקומן (לקמן דף מט:) ודרשינן לפר זה פר של יוח״כ בין לאת בדם וטבילה בין ליותרת ושתי הכליות מחד היקשח הוא הדין לרבי ישמעאל דדריש לפר זה פר העלם ליותרת [ושתי] כליות ולא דריש כאשר יורם דלא לריך אלא חד היקשא דחטאת לאו לרבות שעירי עבודת כוכבים וא"כ חטאתם על שגגתם למה לי וגבי בו שעירי עבודת כוכבים אמאי מלרכי תרי היקישי ומשני תנאי היא והשתא להאי תנה לו אתה ליה יותרת ושתי הכליות בפר יוה"כ מדתניא בתורת כהנים כל חלב פר ליו החטאת פר לרבות פר יום הכפורים ליותרת ושתי הכליות יש לתמוה דבכוליה הש"ם נקיט שעירי עבודת כוכבים בלשון רבים ופר העלם בלשון יחיד דמאי שנא והא מאן דאית ליה בהוריות (דף ה.) שעיר לכל שבט ושבט י אית

ליה נמי פר לכל שבט ושבט: מדקתני בו'. גכוליה ממאי שמעתה משמע דהע"ג

דאין מפגלין בחלי מתיר פסול מיהא הוי ותימה דבפ' תמיד נשחט (פסחים דף סא.) גבי שחטו למולים ולערלים כו' ומוקי לה (שם סג.) בשוחט סימן ראשון למולים כו' ור"מ לטעמיה דאמר

מפגלין בחלי מתיר משמע התם דלרבנן הוי כשר גמור ויש לומר

דהא דפסלי הכא היינו משום דאיכא למיגזר כדאי׳ בפ"ב דמנחות (דף יד:) דרבנן גזרי קומך אטו קומך דמנחת חוטא לבונה אטו לבונה הבאה בבזיכין אבל התם לא שייך למיגזר סימן א' אטו שני סימנין:

עשה: והא מדקתני ואחם שלא כחקנה. ולא קתני כולן כתיקנן חוץ מאחת מהן או ואחת בשתיקה שמע מינה כתקנן דאמר להכשירו 🗈 הוא דאי במחשבה ולפיגול היכי מקרי לה להך דשתיקה שלא כתיקנה הא לא חשיב בה מידי ולא קילקל מחשבתו ראשונה דניקרייה שלא כתיקנה לפיגול: אמר רבא. לעולם כתקנה לפיגול ורבנן היא ולר"מ לא חשמע מינה מידי ושלא כתקנה דאחרונה נמי שלא כתקנה לפיגול קאמר וכגון שנתנו במחשבת חוץ למקומו המוליאה מידי פיגול: ורב אשי אמר מחשבה שלא לשמו. נמי קרי שלא כתקנה לפיגול דהא חטאת היא ומחשבה שלא לשמו פוסלת בה ומוליאה מידי פיגול P : ה"ג **מכלל דכי לא עביד לה חוץ למקומו ושלא לשמו מיחייב**. מדלא קרי לה חנא פסול אלא בשחישב שלא כתיקנה ואוקימנא בשלא לשמו או חוץ למקומו מכלל דכי לא עביד לה הכי אלא בשמיקה דחייב 🗃 כלומר הוי פיגול לחייב על אכילחו כרח אלמא על דעת ראשונה עשה א״כ לאו כרבנן מצית לאוקמי כו: ה״ג איידי דחני רישא פיגול וחייבין עליו כרם חנא כאו סיפא פחול ואין בו כרם ולא גרסינן אלא. כלומר לעולם כתקנן לפיגול ושלא כתיקנה חוץ למקומו וה״ה נמי דאם נתן בשתיקה לא פיגל ביו והאי דנקט שלא כתקנה איידי דתנא רישא בחיצונות נתן את הראשונה חוץ לומנה ואת השניה חוץ למקומו פיגול וחייבין עליו כרת ודוקא נקט חוץ למקומו לאשמועינן רבותא דלא אתיא מחשבת חוץ למקומו דשניה ומפקא לה מידי פיגול משום דהוקבע בפיגול 🖾 ראשונה שמתנה אחת מתרת

> ואע"ג דלא הוי היקש מן ההיקש, משום ייתור דלפר זה פר העלם. ועל זה פריד והא תנא לפר כו׳ דמשמע גם לעניו יותרת וב׳ הכליות ואע״ג דאוחימנא לעניו את בדם וטבילה מדמהדר מסום יישור דנפר זה פר הענם. וענדה פריך והם מנה עפר כי דמשמע גם פנטין יותרת זו: הבניות וחשיב החקיצנות נענין מו כנט ועביט עו עמה. לנה קיין ומה מון מונה של היישור מילוח הלואת בכל! ליה קיין ומה מקום! שלה מזוה וקרבו לקרבו השורה משים למעשים כי רדפיי, מייש לישול היישור שלה אלחור כל לג פויסייב ק ולא לאורה כלל ביוסייב קאמר דיישיע לענון יותרת זהי הכליות ואשייב דלא כמיב בחדיה דפור העלם בהיוא, דנים דמכאבר יורם אלה של היישור דלא ביוסייב החלים במוך בנוסים בנוסף הא לא כמיב בחדיה בנוסיה, דיותר אין לו להחשיבו כמוב בגופו מייחור דלאשר יורם, עפי מיימור דלפר זה פר העלם, אלמא מחדא היקשא דלפר זה פר יוחייב לפנין פר יוחייב מחפר העלם אף מידי דלא כמיב בהדיא ומינה שלמע לאדך. מנא דדריש לפר זה פר העלם דשמעיק יומרס, וישמי הכליות) בשעירי ע״ז מחדא היקשא מהיקשא קמייתא דהמטאש והדרא קושיא לדוכמיה למה לי שגנחם על מטאחם דנהי להז דהוי מוקמינן דפליגי בדרשה דלפר דמר מוקי ליה בפר יוה״ר ומכאשר יורם דריש דלא להוי היקש מן ההיקש, ומר דריש לפר זה פר העלם דלא להוי היקש מן ההיקש מ״מ מספרא זו אי מהניא היקשא קמיימא גם במידי דלא כמיב בנופיה בהדיא מסחמא לא פליגי אהדדי.

קמ"ל. דחטאתם הו על שגגתם דלענין אשה לה׳ נמי איתקוש: והא תנא לרבות פר יוה"ר לכל ח הענין קאמר. אלמא כולה מילתא יליף מינה ואפילו עיכובא ואת אמרת לאת בדם וטבילה: **מנאי היא מנא** דבי רב מרבי הכי. כל ת"ר ז קרי תנא דבי רב. ההיא מתני' קמייתא לא מרבי ליה אלא לאת בדם וטבילה

ועיכובא נפקא ליה ס מחוקה ולרבי יהודה מאם כלה כפר: וסגא דבי רבי ישמעאל. הך תנא בתרא דאמר לכל האמור בענין מתניתין ח דבי רבי ישמעאל היא שנשנית ונסדרה בבית מדרשו של ר' ישמעאל וסידרו בה יו תנאים הרבה כמו שסידרו רבי חייא ור׳ אושעיא: על אוהבו. ליבור: מיעט

בסרחונו. קילר בדברים: מפני מה נחמרה פרכת הקדש גרס. בפר ז כהן משיח כתיב את פני פרכת הקדש ובפר העדה כתיב [ויקרא ד] את פני הפרכח: פמלים שלו. כניחח חבורח עלתו ומהמסכימים יאן לדעתו אשר דברי סתרו אליהם ואם רובה סרחה אין פמליא שלו קיימת הרי הוא מסולק מחיבתם ומכניסתם במקלת ואין לבו גם בהן כבראשונה ה"נ כיון דרוב ליבור [סרחה] יבו כביכול אין כאן קדושה: פיגל בקומן ולא בלבונה. בהקטרת המנחה שני מתירין יש מת הקומץ והלבונה ואם הקטיר האחד במחשבת פיגול והאחד

בשתיקה: ר"מ אומר פיגול. כדמפרש טעמה לקמן: כגון שנתן הם הקומן במחשבה. תחילה ואחר כך הלבונה בשתיקה וה"ה אם נתן לבונה במחשבה תחילה ואחר כך קומן בשתיקה וטעמא משום דעל דעת ראשונה עשה ונמצא מפגל בכל המתיר ורבנן סברי על דעת ראשונה לא אמרינן אלא אם כן אמר אף בשני ° וכל מחשבה דקדשים מוליה בפה הוה אבל ראשונה בשתיקה ושניה במחשבה דאין כאן אלא מחשבת חלי מתיר [מודה ר"מ] דלא פיגל אלא פסל: מדקתני. מתניתין [דף לו:]: לפיכך אם נתן כולן כתקנן. וקס"ד היינו שתיקה:

וחחת שלח כתקנה. במחשבת חוץ

לזמנו: פסול ואין בו כרת. שלא

חישב אלא בחלי מתיר דכולן מעכבות

בו וכולן מתירות ואין פיגול עד

שיפגל בכולן: הא אחם שלא כסיקנה.

הרחשונה במחשבה והשחר בשתיקה

פיגול דאמרינן על דעת הראשונה

עשה והוה לי' מחשבה בכוליה מתיר:

הא אמרינן יו אין מפגלין בחלי מתיר.

כדקתני בהדיא עד שיפגל בכל המתיר

ואפי׳ ראשונה במחשבה ושניה בשתיקה משמע אלמא לית להו על דעת ראשונה עשה דו: אפילו כדהתני

נמי. ראשונה בשתיקה ואחרונה במחשבה ליהוי פיגול 🗝 אלמא

מדשני ליה בין ראשונה בשתיקה לראשונה במחשבה שמע מינה טעמא משום דעשה על דעת הרחשונה הוח: לתיקנה יו לפיגול. הרחשונות במחשבות יו דחוך לזמנו ואשמעינן דלה אמרינן על דעת הראשונה

כך סובר המקשה. ומשני מנאי היא ובהא גופיה פליגי. ומנא דבי רב קורא מנא דספרי דמטאמם על מגנתם. וא"ת ולתנא דלפר זה פר הנולם מוליה בחר יוה"ר ליוחרת וד' הענם מנפים בפר יוהיית פיותרת וכי הכליות, ויי'ל מדרשה דמיית וחת כל חלב פר החטאת גבי פר כהן משיח לרבות פר יוהיית ליותרת ושמי הכליות מייתורא דפר, ובמקום אחר הארכתי. והר"ם פי' דקאי למיפרך אהא דקאמר דאינטריך לפר זה פר העלם למהוי כמאי דכמיב בגופיה. ..... במטי דכתיב בגופיה. היינו הקושיא שהקשו בתום' לעיל לרבי דדריש לחר זר ר- .... לרבי דדריש לפר זה פר יוה"כ א"כ

ותרת וב' הכליות למהוי כמאי דכתיב

רנוסים חולים. ומשני סואי היא האי

דחזינן דפליגי כו':

שימה מקובצת (המשך)

נגופים מננים. ומשני שנחי היח החי תנא מפיק ליה מלפר והאי תנא מפיק ליה מכאשר יורם. ובחוסי רבינו אליהו נמצא גירסא והא תנא ומפגל בהן תני נמי סיפא בפנימיות דכה"ג אתיא מחשבה שניה ומפקא ליה מידי פיגול אע"ג דלא לריך למתניה דהא בלאו הכי נמי לא הוה מיקבע ביו: בד"א כו'. בתוספתא דובחים היא בד"א דבמתנה אחת פיגל: בדמים. החילונים שמתנה אחת מתרת ומפגלת בהן: החטאת אלו שעירי ע"ז לרבות לכל האמור בענין דמשמע דאף ליותרת וב' הכליות והשתא ניחא (מהר־e): <mark>משאי</mark> מדקתגי לפיבך אם גתן בולן בתקגן. השתא ס"ד דכתקגן להכשיר קאמר, המתור בעוץ דמשפע דהף ניחתרת וכי הכניתו והשחת ניתח (מהדים): בשאר בירקנה יפיבר אם נתן בירן בתקבן. השתח מי"ד דמתקן נהכשיר קחתת, ושל הל מקנה היינו מוץ לתנה, אלינמא רבנן כיו. פי וא"ים אפי אישכל הני שקדמה מחשבת הפינול ושות היינו שון היינו אין היינו ליינו לית להו ע"ד הראשונה הוא עודה ודמוכח המם מתוך בריימה! לעודם בריבנו ושאר בתקבן לשינול. ושלא בתקבו לא היינו שהשר בריקון לפינול ושלא בתקבה בשמיקה היכי קרי שמיקה שלא בתקבן לשינול ושלא בתקבו לא שיינו באלא לשמו נמי ומשר רבא לשוב מהשבות, ורב לשי אמר שלא לשמו נמי ומשר רבא לשוב מהוב לשי אתר שלא לשמו נמי קרי שלה כחקור כיון לפינו להיו להיו של היידי של היידי להיידי להיידי להיידי להיידי להיידי להיידי להיידי להיידי ל קרי שלה כחקור כיון דפוסל בחולה. גורש בקוטורס מכלל די לו שבד להו חץ לתקומו ושלה שלה ואחה מתנה אחרונה אלא בשחקה הי פינול. וא"כ לאו כרבון מחוקמא דאינהו כי שחיק באחרונה לא היי פינול משום דאין מפגלין באלי מחיר כדפיי לעיל, ומשני איידי דמנא רישא כיי ולא גרסי

 ח) ציין ירושי תענית פ"ב ה"א,
 מנחות יד: טו. ע"ש כל
 הסוגיא, ג) לקמן קי. פסחים
 סג. מנחות יד. יז., ד) שס טו.
 [מוספתל דוכחים סופ"ד],
 סו ויקרא טו כט, ו) לעיל ב., .) ועי׳ יומא נ. תוד״ה פר. גליון הש"ם

נמ' כל העושה ע"ר הראשונה. נם כל הקושה עד ההשמה. לעיל דף 3 ע"ב שבת דף 5"ה: [רש"י ד"ה כגון שנתן וכו' וכל מחשבה דקדשים מוציא בפה הוא. עי׳ בתוס׳ ריש מכילתין ד״ה כל הזבחים בסוף הדיבור ובפסחים דף סג ע"א תוס' ד"ה ר"מ סבר וכו']:

שינויי נוסחאות

א] תנא לרבות פר ("ש"מ, וש"י (בתה"ח: ב] שאמור (בתה"ח: ב] נמי אלא לאו (ש"מ): ד] ל"ל כמי אלא לאו (ש"מ): ד] ל"ל חטאתם ("ש"מ: !] לכל האמור בענין כל"ל ("ש"מ: !] ל"ל ת"כ : מ"מ"מ): ז] ל"ל ת"כ"מ): ון: ח] ל"ל מתניתא (ש"מ): מ] בה דברי תנאים (*ש״מ): יא] והמסכימים (ש"מ): יא] והמסכימים (*שמכ"י): יב] ל"ל חטאו (ש"מ): יבן כ"ל אמרי (*שמכ"י): יד] עושה (ש"מ). וכן להלן ככ"מ עכתוב עשה מיקן כש"מ עושה: שכתוב עשה מיקן כש"מ עושה: כל"ל (ש"מ). ולהכ"ם אלא לאו ככ"ל (ש"ח). ונסכ"ם אלא לאו המ"ל חלע: מזן כתיקנן (כי"י): יון במחשבת דחוץ לזמנו, ואחת שלא כתקנה לפיגול אלא בשתיקה פסול ואין בו כרת, ואשמעינן כו' כֹל"ל (ש"מ): יח] להכשירא הוא דאי במחשבת פיגול (ב"ש): ישו ל"ל מחייב (בווודי ודיו). כן נטמנכיי גוסף אלא כר״מ ותפשוט מינה רטעמא דר״מ משום דעל דעת ראשונה הוא עושה. גליון: כא] תנא נמי סיפא (*שמכ״י): באן וומ נמי סיפא (ישוני). כב] נט"מ נוסף ולא אמרינן על דעת הראשונה עושה דרבנן הוא: כגן 5"ל פיגול בראשונה מילו בד] כש"מ נוסף אפילו (מ"ש": מ"מ בשתיקה משום דלא אמרינן . על דעת הראשונה עושה לרבנן: כה] ל"ל מייתר (גליון): לרבנן. כהן כ"ג מייתר (גליון). כו] גרידא ומקשי לרב פפא דאמר לעיל לאת בדם וטבילה אתא היקשא. ומשני תנאי היא אתא היקשא. ומשני תנאי היא תנא דבי רב הייננ [ההיא מתניתא] כו' ותנא דבי ר"י היינו אותה ברייתא דדריש לכל האמור בענין שביררוה התלמידים מבית ר"י ושנו בה התלמידים דברי ר"י ודברי רבי יא"ת וכו". כל"ל והשאר נמחק וא הרוכר: עריכ ווסמת לנונוק (ש"ח): בון נ"ל בפר יוה"כ (ש"ח): בהן נ"ל הלא (ש"ח): במן נ"ל ויש לפרש. ונק"ל ועוד י"ל (ש"ח). ונמ"ל גריק ועוד י"ל (ש"ח). ונמ"ל גריק וי"ל דאדסליק מיניה קאי ופריך הכי כו': ל] 5"ל דלכל (ש"ח): לא] דהחטאת (ש"ח): לב] 5"ל דגבי (ש"ח). ול"ק גריס גבי שעירי וכו׳ ואמאי מצרכי: לג] בש"מ נוסף דלפר זה פר העלם: לד] מיכות פר החטאת פר נמחק (ש"מ): לה] ככ"ע דנהי